

[Ømann.]

føjte endnu et uadministrabelt lag til den lange række af lovgivninger på dette område.

Det radikale ændringsforslag om at lægge en dyrtidsregulering til grund for at regne ud, hvad der egentlig er den specifikke, den særlige stigning på jordejendommene, har jeg sympati for. Men jeg har ikke sympati for de radikales endelige mål, nemlig at fritage — med de store fradrag, man vil indrømme — fritage kapitalgevinsterne for beskatning. Her taler de radikale hult. De taler i særdeleshed hult, når de ikke tør fremsætte tanken om, at det er alle ejendomme, der skal ind under denne beskatning. Den principfasthed giver jeg altså ikke så meget for.

Man vil komme til at beskæftige sig med denne beskatning senere hen. De ændringer, der her sker, er så kinesiske, at der vil rejse sig et hyl fra administrationen, og de, som vil fritages for beskatning af disse samfundsskabte værdier, de har såmænd ikke fået nok. De vil helt fritages. Vi skal ind på en helt anden boldgade her. Vi skal tage alvorligt op til overvejelse, hvordan vi ordner det danske jordproblem. Man har gjort det modsatte med denne lovgivning.

Arne Bjerregaard (KrF):

Lad mig straks indrømme, at venstres og socialdemokraternes forslag til kapitalvindingsskat så afgjort er en forbedring i forhold til den kapitalvindingsskat eller inflationssskat, som vi har i øjeblikket. Det skal vi fra kristeligt folkepartis side ingenlunde bortforklare. Når vi alligevel ikke finder forlignet acceptabelt, er det, fordi vi stadig væk må konstatere, at efter dette forslag vil der være områder i landet — visse vil sige: de mest tilbagestående områder i landet — som vil blive beskattet, af den almindelige inflation på ejendom. Gang på gang har jeg påpeget, at visse områder, bl. a. Nordjylland, Vestjylland og især Sønderjylland vil blive ramt særdeles hårdt af kapitalvindingsskatten, særlig fordi man har brugt den 13. almindelige vurdering som udgangspunkt for beregning af kapitalvindingsskatten.

Jeg skal da her indrømme, at venstre og socialdemokratiet i sidste øjeblik tog et vist hensyn til vore synspunkter og tillagde ek-

stra 35.000 kr. i fradrag til dem, som skulle gå ud fra 13. almindelige vurdering, men jeg må igen påpege, at det retter jo ikke en pind ved uretfærdigheden. Det vil stadig væk være en belastning for visse områder af landet. De områder, som havde en høj 13. almindelig vurdering, vil gå fri, medens de områder, som jeg nævnedes, stadig væk vil få en beskatning af den almindelige inflationsstigning på helt op til 75 pct. af det beløb, som danner grundlaget for skatteberegningen.

Vi har prøvet at argumentere for, at 14. almindelige vurdering dog var et mere rimeligt grundlag at gå ud fra, fordi den var mere ensartet over landet som helhed, men jeg må konstatere, at vi har talt for døve øren. Bemærkelsesværdigt er det, at man netop i de områder, som man stadig væk vil ramme med den samme skat, eller i visse tilfælde endnu højere skat, er de områder, som man bevilger egnsudviklingsstøtte; man bevilger altså støtte til erhvervslivet, samtidig med at man suger kapital ud af erhvervslivet de samme steder.

Jeg kan ikke forstå, at det stadig væk skal være odiøst at få en inflationsgevinst på nogle tusinde kroner på en erhvervsjendom, medens det skal være særdeles seriøst at tjene det dobbelte på et sommerhus.

Jeg må påpege, at enhver inflationsbeskatning af erhvervslivet, og udelukkende af erhvervslivet, er en kortsigtet politik, en politik, som må forringe investeringen, som må forringe produktionen og dermed beskæftigelsen. En fremsynet politik i stedet for, som jeg troede de to implicerede partier i dette forlig var interesseret i, måtte dog være, at man tilgodeså vort erhvervsliv, for hvor skal vores sociale serviceydelser komme fra, hvis den ikke skal komme fra vores erhverv? Det nytter ikke noget, at man vil suge kapitalen ud af vores erhverv og så tro, at vi kan opretholde den samme sociale standard.

Nu har jeg set, at der i vores forslag skulle ligge, siger visse, en leflen for visse befolkningsgrupper. Der er overhovedet ingen leflen for nogen befolkningsgruppe. Der er tale om en konstatering af, at alle samfundsgrupper — også dem uden for erhvervene, selvfølgelig — må være interesseret i at fastholde vor sociale standard, og man kan nu engang ikke lægge ekstra byr-